

Do té doby trvala příslušnost exekučního soudu pro žalobu podle § 37 ex. ř. Jiná jest ovšem otázka, zda lze po provedené dražbě vyhověti žalobnímu žádání, by vymáhající věřitelka sama exekuci zastavila, tedy by učinila návrh na zastavení. Podle exekučních spisů byla v době vynesení rozsudku prvním soudem nejen provedena dražba, nýbrž i nejvyšší podání bylo již rozvrženo a část jeho, pokud podle rozvrhu měla připadnouti žalované, byla zadržena do skončení nyní rozhodovaného sporu. Žádání žalobnímu, aby žalovaná zrušila exekuci, nelze po provedené dražbě a po právoplatném rozvrhu již vyhověti, ježto by žalovaná byla odsouzena k plnění nemožnému. Proto, ano nelze vyhověti žalobnímu žádání, by žalovaná zrušila exekuci pro právní nemožnost, a žalobní žádání za sporu jinak nebylo upraveno, byla žaloba právem odvolacím soudem zamítnuta. V tomto sporu nejde o případ § 368 ex. ř., vždyť není žalováno o interese, a kdyby soud přiznal žalobcům nárok na vydání vyhražené části dražebního výtěžku, nebyl by jeho výrok částečným vyhověním žalobnímu žádání, by žalobkyně exekuci zrušila, nýbrž nepřipustným přisouzením něčeho jiného (§ 405 čr.).

Čís. 11245.

Byla-li opovězena námitka nepřislušnosti při prvním roku a teprve při dalším jednacím roku byl navržen rozsudek pro zmeškání, nelze vynést rozsudek pro zmeškání dříve, než byla zamítnuta námitka nepřislušnosti, ať se tak stalo po odděleném jednání čili nic.

Oповěděl-li žalovaný námitku nepřislušnosti u prvního soudu, nijak ji věcným přednesem neodůvodniv, a nedostavil-li se k příštímú roku nařízenému k ústnímu jednání (o věci i o námitce), rozhodne soud o přislušnosti jen podle žalobních tvrzení.

Třetího odstavce § 496 c. ř. s. nelze použiti, nejednal-li první soud vůbec o předmětu, o němž má rozhodovati odvolací soud a o němž žádá ze stran ani neučinila návrh.

V návrhu žalobce na vynesení rozsudku pro zmeškání není vtomně obsažen návrh na zamítnutí námítky nepřislušnosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1931, R I 858/31.)

Při prvním roku vznesla žalovaná námitku místní a předmětné nepřislušnosti. První soud nenařídil o ní oddělené projednání a ustanovil nový rok k ústnímu jednání, k němuž se žalovaná nedostavila. Při tomto roku navrhl žalobce vynesení rozsudku pro zmeškání, první soud vyhověl tomuto návrhu, aniž napřed rozhodl o námitce nepřislušnosti. K odvolání žalované zrušil odvolací soud rozsudek pro zmeškání a nařídil další jednání a rozhodnutí vyhradiv právní moc, z důvodu, že při vynesení rozsudku první soud nejednal o námitce nepřislušnosti a řízení zůstalo kusým a protože ohledně námítky nepřislušnosti jde o případ § 442 odstavce druhého c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

§ 261 c. ř. s. nařizuje, by o námitce nepřislušnosti bylo rozhodnuto po předcházejícím ústním jednání, ať bylo o námitce nařízeno oddělené jednání čili nic. Zákon nerozeznává, zda se má o námitce jednati s oběma stranami, či jen s jednou stranou, ana druhá strana zmeškala jednací rok. Zákon se ovšem nezmiňuje výslovně o tom, jak má soud postupovati, byla-li vznesena námitka nepřislušnosti při prvním roku a teprve při dalším jednacím roku byl navržen rozsudek pro zmeškání. Účelem námitky nepřislušnosti jest, by žaloba byla odmítnuta bez věcného rozhodnutí sporu, takže brání věcnému rozhodnutí, pokud o ní nebylo zamítavě rozhodnuto, jsouc námitkou překážející sporu. Proto nelze rozhodnouti ve věci dříve než byla námitka nepřislušnosti zamítnuta, ať se tak stalo po odděleném jednání čili nic. Opomene-li procesní soud jednati a rozhodnouti napřed o námitce nepřislušnosti, nemůže jeho rozsudek obstáti, protože jest možné, že námitce nepřislušnosti bude vyhověno, třebaš ve stolici vyšší. Nebylo-li tedy jednáno a rozhodnuto o námitce nepřislušnosti a přes to byl vynesén rozsudek pro zmeškání ve věci samé, zůstalo řízení kusým proto, že o oné námitce nebylo jednáno, ač byl k jednání o ní nařízen společně rok s věcí hlavní. Jest ovšem pravda, že se jednání o této námitce u prvního roku jen ohlášené, ale nijakým věcným přednesem neodůvodněné, když se žalovaný nedostaví k příštímú roku nařízenému k ústnímu jednání (o věci i o námitce), může omeziti na to, že žalobce navrhne prostě zamítnutí námitky, při čemž se odvolá na svá tvrzení v žalobě, jimiž odůvodnil příslušnost. Soud procesní rozhodne o příslušnosti jen podle těchto žalobních tvrzení, protože obmeškaly žalovaný jest s dalším přednesem i ohledně námitky nepřislušnosti vyloučen. Ale to vše neodůvodňuje, by procesní soud ponechal námitku nepřislušnosti nepovšimnutou, nejednal o ní a bez rozhodnutí o ní rozhodl hned ve věci. Odvolací soud může sice podle § 496 odstavce třetího c. ř. s. sám doplniti jednání místo vrácení věci prvnímu soudu za podmínek vytčených v tomto ustanovení zákona. Ale zákon má tu na mysli doplnění jednání o věci, o níž v první stolici bylo již jednáno a rozhodováno, ale nemá na mysli případ, že první soud vůbec nejednal o předmětu, o němž má rozhodovati odvolací soud (o nepřislušnosti) a o němž také žádá ze stran ani nějaký návrh neučinila. Nelze přisvědčiti názoru stěžovatelovu, že prý učinil vtomně návrh na zamítnutí námitky nepřislušnosti již tím, že navrhl rozsudek pro zmeškání. V soudním řízení lze rozhodovati jen o návrzích skutečně učiněných. Ani na tom nezáleží, že rok ustanovený k jednání již při prvním roku byl ustanoven také k jednání o nepřislušnosti, ano se o ní pak skutečně nejednalo. Náзор, že výslovné zamítnutí námitky nepřislušnosti jest nařízeno jen pro případ, že se o ní jedná odděleně, odporuje přímo ustanovení § 239 první odstavec c. ř. s. Podle toho, co uvedeno, může míti žalovaná zájem na tom, by se o její námitce nepřislušnosti rozhodlo prvním soudem a by se pak mohla případně proti nepříznivému jí rozhodnutí brániti opravnými prostředky.